

Койка я прегърна: — Стига, стига! Азъ не искамъ да плачешъ; не искамъ. . .

— Мжчно ми е, лелино: и за нея, и за татка ти... Братъ! Мило е братъ! . . . Ехъ, да бѣше се съгласилъ да повтори, нѣмаше да е тъй. . .

— Друга майка да имамъ — не. . . Ти си ни майка сега. . .

— За татка ти не е тъй. Кжща безъ жена стопанка е тъмница.

— Защо приказвашъ, лелке, така? Ей и ти си вдовица!

— Ако не бѣше ме извикалъ баща ти, кой знае да ли не бихъ повторила. Пъкъ и като останахъ безъ деца, не ми трѣбаше друго вѣнчило. . . Ехъ, здраве да е: ти и батю ти Стойко сте мои деца.

— Ние те обичаме като сжщинска майка. Безъ тебе кой знае. . .

— Божя работа, чедо! Всѣки му е отредено, какво да мине презъ живота си. . .

Койка гладѣше ржката на леля си. И да отклони разговора — обърна речъ: Пантелей, май, иде на самъ...

— Нали ти казахъ.

— Гледамъ го: не прилича на нашенецъ. Отъ кжде е той?

— Не зная. . .

— Защо не се прибере като другитѣ?

— Питахъ го. . . Искамъ, кай, да живѣя като птицитѣ небесни. Да гледамъ слънцето, кога изгрѣва, кога залѣзва... Да гадаялъ по звездитѣ. . .

— Като старитѣ мждърци, както се разправя — въ писанията.

— И мждрецъ и гадателъ. . .

— Чуденъ човѣкъ!

— Нѣкакъвъ духъ го навестява. На всѣко нѣщо дири тайната. Видѣлъ, че врабчетата се кжпятъ въ пепельта по улицитѣ — скоро ще има джждъ, казва. Кога